

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt X. Quemadmodum Appetitus tepefaciunt Animam, eamq[ue] in
virtutis exercitio imbecillam reddunt. Quod similitudinibus sacræq[ue]
paginæ autoritatibus comprobatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Ibid. n. 16.

riora magis intraret, quò maiores abominaciones cerneret, dixit seibi vidisse viginti quinque viros, dorsa habentes contra templum Domini. Et introduxit me in atrium domus Domini interius: & ecce in ostio templi Domini inter vestibulum, & altare quasi viginti quinque viri dorsa habentes contra templum Domini. Discrimina reptilium ac animalium immundorum, quæ in primo templi secretior loco depicta erant, cogitationes sunt, & intellectus res terrenas abiectasque meditantis conceptiones: quæ cum sint tantoperè sempiternis rebus oppositæ, commaculant Animæ templum, quæ huiusmodi rebus intellectum suum, qui est primum Animæ cubiculum, depingit. Mulieres, quæ interius in secundo cubiculo morabantur, plorantes Adonidem, Appetitus sunt, qui in secundâ Animæ potentiâ, quæ est voluntas, versantur: qui veluti plorant, dum illud appetunt, cui voluntas est amore agglutinata: quæ profecto nihil aliud sunt, quàm illa immunda animalia, vermesque deformes in intellectu depicti. Porro viri, qui in tertio cubiculo morabantur, Phantasæ sunt ac imaginationes creaturarum, quas asseruat & reuoluit tertia Animæ potentia, quæ est Memoria. De quibus etiam senibus dicitur; eos terga templo obuertisse: quando enim Anima, per istarum potentiarum actus aliquid terreni complexa est, optimè de illa pronunciaripotest, eam Dei templo, quod est recta Animæ ratio, dorsum obuertisse, quæ nullam in se creaturam DEO contrariam, admittit. Hucusque dicta sufficiant, ad pernoscendam saltem ex parte turpem Animæ per suos appetitus deordinatione, si enim de vniuersis Vnionis Diuinæ impedimentis, quæ Animæ imperfectiones adferunt, nec non de eorum varietate, sin-

gillatim agere vellemus; si etiam damnabilium peccatorum, (quæ sunt multo illis maiora, quæ imperfectiones adducunt) & maximam eorum varietatem recensere; si turpitudinem, quam appetitus mortalis peccati causant (quæ est vniuersalis Animæ foeditas) si maximam illorum differentiam diuersitatemque describere; nunquam tractationi huic finem imponeremus. Id idolum ad præsens institutum affirmo, quemlibet minutissimæ etiam imperfectionis Appetitum obscurare, ac perfectam Animæ cum DEO vnionem præpedire.

CAPVT X.

Quemadmodum Appetitus tepesciunt Animam, eamque in virtutis exercitio imbecillam reddunt. Quod similitudinibus sacræ paginae auctoritatibus comprobatur.

Quod Vintum nocumentum, quod Anima ab Appetitibus sustinet, est; quod eam tepesciunt, debilitatque, ne virtutis iter arripere, ac in eo persistere valeat. Eo siquidem ipso, quod Appetitus robur seu vis in plura diffunditur, imbecillior ille remanet, quàm si vni soli rei integrè adhaesisset: quantoque pluribus inhiat rebus, tanto minor est respectu singularum. Et ideo afferunt Philolophi, virtutem vnitam fortiolem esse seipsa dispersa. Hinc itaq; manifestè patet, quod si voluntatis Appetitus, aliò extra virtutem diffusetur, eum debiliorem omnino, pro assequenda virtute remansurum. Quare Anima, quæ voluntatem diuersis quilibet occupauit, est veluti aqua, quæ dum in inferioribus diuersis effluit rimis, ad superiora non conscendit, sicq; nullam affert vtilitatem. Propterea Patriarcha

Iacob,

Cur appetitus debilitat animam?

Gen. 29. 4
 Jacob, filium suum Ruben, aquæ effusæ, eò quod Appetitui suo in quodam crimine indulsisset, comparauit dicens. *Effusus es sicut aqua, non crescas.* Ac si patentius pronunciaisset, quia instar aquæ secundum Appetitus, effusus es, non cresces, seu non proficies in virtutibus. Et quemadmodum aqua calefacta, nisi tegatur, facile calorem amittit; vel sicut aromaticæ species reterctæ, & extra inuolucra politæ, fragrantiam odoremque euaporant: ita Anima, quæ vniuersas vires suas, soli amoris diuino non applicuit, calorem ac virtutis vigorem amittit. Quam rem optimè assecutus Dauid dicebat. *Fortitudinem meam ad te custodiam:* retrahendo nimirum vim Appetituum meorum, eamque in te solum dirigendo. Præterea, enervant Animæ robur Appetitus effrenes: sunt enim veluti arbuta & virgulta quædam arboribus adnascens, quæ earum succum ebibunt, minusque eas fertiles efficiunt. De huiusmodi Animabus loquitur Dominus. *Va autem pregnantibus, & nutrientibus in illis diebus.* Per grauiditatem hanc ac nutritionem, significati voluit Appetitus; qui nisi retundantur, semper Animæ vires imminuent, incrementumque, in eius perniciem, capient: sicut & crescentia virgulta, arbori detrimentum inferunt. Quamobrem Dominus dat nobis consilium dicens. *Sint lumbi vestri praecincti.* qui Appetitus hoc loco significant; qui etiam veluti hircines sunt, quæ venarum sanguinem sugunt, hoc quippe eos appellat nomine Sapiens dum ait. *Sanguis-suga dua sunt filia (Appetitus videlicet) dicentes: affer, affer.* Vnde patet, nullum Appetitus commodum adducere Animæ, immò multas illam priuare bonis: & nisi mortificatione relectentur, non desistunt omnino, antequam id ipsum efficiant, quod

viperarum filij, suis matribus: qui dum in ventre succrescunt, matris suæ visceribus pascuntur, eamque interimunt, hocque pacto ipsius dispendio viuunt. Adeundem modum immortificati Appetitus, eousque perueniunt, vt Animam maectent, ipsiq; soli in ea viuant, eò quòd eos non priùs ipsa mortificando, interemerit. Ideo Ecclesiasticus dixit. *Aufer à me ventris concupiscentias.* Sed iam quòd eò non pertingant, grandis commiserationis spectaculum est cernere, qualem efficiant miseram Animam Appetitus, qui in ea viuunt & vigent, quàm sibi ipsi exosam, quàm proximis inspidam & ingrattam, quàm erga diuina pigram & tardam. Nec enim tantoperè deprauatus humor reperitur, qui ita æquè hominis pedes obruat, aut ad incedendum prægrauet, aut qui tantam ciborum inappetentiam generet, ac creatarum rerum appetitus Animam deprimit, ac tristem ineptamque ad virtutem sectandam, reddit. Vnde vt plurimum, idcirco multæ Animæ nullo virtutis gustu tanguntur, nullamque ad eam adipiscendam adhibent curam, quia Appetitus & amores minus puros fouent, nec eos ad Dominum Deum nostrum referunt.

interficiunt animam.

*Ecel. 23. 6
 Quàm miseram efficiant animam Appetitus immortificati.*

Cur multa Anima virtutis suauitate non percipiunt.

CAPVT XI.

Qua ratione necessarium sit, ad vniõnem diuinam peruenire cupienti Anima, vniuersis etiam minimis carere Appetitibus, demonstratur.

ARbitror, iam pridem cupere Lectorem percunctari, an ad assequendū hunc sublimem Perfectionis statum, præcedere debeat vniuersalis mortificatio

C 2 Appe-

B.
 Joannis
 à Cruce

Opera
 Mystica

NVI
 124